

[Orla Møller.]

linger med samtlige folketingets partier, er der i hvert fald grund til at sige, at så kan der ske yderligere positive ting på dette område.

Nu er der naturligvis også økonomisk mørke ting at pege på. Det er ikke meningen, at jeg skal stå her og give udtryk for, at den danske økonomiske situation er et hyggeligt glansbillede at se på, men jeg ville godt med dette her have betonet, at det er nu ikke så ringe at være dansk i det samfund, der er styret af den socialdemokratiske regering.

Så kommer vi til de mørke punkter, som jeg ganske kort vil nævne. Vi står over for problemer med hensyn til vores betalingsbalance. Hvor stort underskuddet på den vil være i det kommende år, kan der vel gættes om. Fornuftige, realistiske mennesker som nationalbankdirektøren gætter på 2,5-3 milliarder kr. Det kan ikke undgå at give vanskeligheder for styringen af vor økonomi. Den kraftige eksport, vi skal have og kan få, kræver en yderligere import, og det vil være med til at vippe rundt på vores betalingsbalance. Det er også rigtigt at sige, at det meget høje boligbyggeri, vi har, vil trække i samme retning, og jeg kan ikke lade være med i denne forbindelse at sige, at det forekommer mig at være lidt uansvarligt, når de tre borgerlige oppositionspartier, venstre, konservative og radikale, sprang fra boligløsningen, som vi har arbejdet meget ihærdigt med, og samtidig vil prøve på at understrege deres stærke forpligtelse over for den økonomiske udvikling her i landet. Det ville have været særdeles ønskeligt, om vi på dette punkt kunne have opbygget en løsning i fællesskab.

Vi har overordentlig store vanskeligheder med prisstigningerne, det er der ingen grund til at skjule, og det er en ringe trøst, at det ville være blevet endnu værre, hvis vi ikke havde fået den økonomiske fremgang ved vores medlemskab af EF. Det er også en ringe trøst, at vi trods alt er i stand til at konkurrere, fordi stigningerne er lige så stærke andre steder i verden. Men ingen skal komme på denne talerstol i dag med nogen som helst form for patentmedicin for at ordne de problemer, vi står over for i denne sag. Den kan ikke købes hverken i Nationalbanken eller i sekretariatene inden for de

politiske partier. Der er en lang række metoder, vi bliver nødt til at tage i anvendelse. Den stramme pengepolitik må vi fortsætte med. Vi må også fortsætte med opbremsningen i vore offentlige udgifter. Vi kan notere, at regeringen på dette punkt med bygge- og anlægsstoppet har været sig sit ansvar bevidst og har forsøgt at bryde ind og hæmme den overophedning, der ellers kunne blive tale om.

Skal vi midt i alt dette så prøve også at se fremover, er det jo ikke bare de økonomiske problemer, det drejer sig om. En god økonomi er kun baggrunden for, at der kan skabes en situation, som mennesket kan føle sig godt tilpas i. Det er en ulykkelig situation, der er opstået ved, at jo bedre social velfærd, vi har, jo bedre økonomisk indtjeningsevne, vi har haft, des større er utilfredsheden faktisk blevet. Derfor er der en lang række punkter, hvor vi bliver nødt til at gribe ind for at genskabe den daglige normale glæde ved at arbejde og være menneske i samfundet Danmark.

Jeg ved godt, at det vil komme til at lyde overordentlig stærkt, hvis jeg på dette punkt placerer et konkret lovforslag, for jeg ved, at det drejer sig om en lang række lovgivningsinitiativer på en lang række områder i den menneskelige tilværelse, hvor den demokratiske proces må fremmes ved den lovgivning, vi laver. Men jeg kan ikke lade være med at nævne det forslag, som der nok bliver meget stor diskussion og debat om i næste samling, nemlig forslaget om økonomisk demokrati. Der er overordentlig store politiske problemer, og der er overordentlig store økonomiske problemer forbundet med det, men det er min personlige opfattelse, at forudsætningen for at få taget fat på løsningen af både økonomiske og også en lang række menneskelige problemer, når det drejer sig om trivseln rundt omkring på vore arbejdspladser, er koblet så nøje sammen med forslaget om økonomisk demokrati. Jeg er lige ved at ville sige, at hvis vi taber det på gulvet i dette folketing, har vi mistet nogle meget afgørende forudsætninger for at være med til at genskabe arbejdsglæden i det danske samfund. Når jeg siger dette, forudsætter jeg naturligvis, at der bliver en bred, dybtgående og åben debat omkring dette forslag, hvor ingen af os på forhånd er låset fast i dogmefaste holdninger til, hvor-